

ברוך הוא ירוחיש לו נס. בין לכך ירד מאילן אחד נחש אחד ורזה להרגנו. כמה אומה צורה עליו והרגתנו. סובבה הצורה בראשה, והכלכה לה.

אמר רבי יוסף, ולא אמרתי לך שהקדוש ברוך הוא רוצה להריחיש לנו נס, ולא תוציא זכותו ממנה? בין לכך התעורר אותו האיש, וקם והלך לו. אחזו בו רבי חייא ורבי יוסף, וננתנו לו לאכל. אחר שאכל, הראו לו הנס שהריחיש לו הקדוש ברוך הוא. פתח רבי יוסף ואמר, (תהלים ל) בטח בה, ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. אשרי חלקו של האיש שעושה טוב ממשלו, שהרי מעורר טוב עם בנסת ישראל, ובמה? בצדקה. שפצצקה מתחurreת, הוא טוב, אז מתחער אל בנסת ישראל, ועל זה פתוב משלי וצדקה מציל ממות. מה הטעם? מושם שצדקה היא עז החמים, ומתחערת על אותו עז המות, ולוקם אומם שאחווים בו ומצילם ממות. מי גרים לאותו עז חיים שיתעורר לה? הנה אומר, איתה הצדקה שהוא עוזה, ביבוכו הוא עשה אותו למעלה, כמו שנאמר (תהלים ק) עשה הצדקה

צדקה בכל עת. וההוי נtabar.

השלמה מהחומרות טימן ז
ובו בכל עת יכול אדם לעשות הצדקה? אם כן, שטים עשרה שעות ביום מי יכול? אלא כך למדנו, מי שעושה הצדקה בכל עת. מהו בכל עת? כמו שנאמר (ירא ט) ואל יבא בכל עת אל הקדש, ובארותה. ולא אמר בנסת ישראל לבדה, שהיא עת רצון קדוש בצדיק, אלא אפילו בכל עת שלמטה מרבה הצדקה עליהם, ומתחוננים. מפני כן

בריך הוא ירוחיש ליה ניסא. אדכבי נחת מאילן חד חוויא, ובעה למקטליה. גם הוא טפסה עליה וקטליה. קסטר בירושיה טפסא, ואזל ליה.

אמר רבי יוסף, ולא אמרנו לך דקדושא בריך הוא בעא לмерחש ליה ניסא, ולא תיפוק זכותיה מניה. אדכבי אתער ההוא בר נש, וקם ואזיל ליה. אחינו ביה רבי חייא ורבי יוסף, ויהבוי ליה למיכל. בתר דאכל, אחוייא ליה ניסא דרחיש ליה קדושא בריך הוא.

פתח רבי יוסף ואמר, (תהלים לו) בטח ביה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, זפה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדיקיה, דהא אתער טוב בנסת ישראל. ובמה. בצדקה. דבד אתער הצדקה, הוא טוב קדין אתער לגבי בנסת ישראל. ועל דא כתיב (משלי י) הצדקה אלנא דחמי הוא, ואתער על ההוא אלנא דמוֹתָא. ונטיל אינון דאחידן ביה, ושותיב לוון מן מוֹתָא. מאן גרים לההוא אלנא דחמי דאתער להאי, הוי אימא היה אצדקה דאייה עbid, בכיבול הוא עbid ליה לעילא, במא דאת אמר (תהלים ק) עשה הצדקה בכל עת. וזה אמר.

השלמה מהחומרות (סימון ז)

ובו בכל עת יכול בר נש למעבד הצדקה, אי הבי תריסר שעתי ביומא מאן יכול. אלא הבי אוילפנא, מאן דעביד הצדקה בכל עת. מאן בכל עת, ומה דאת אמר (ירא טז) ואל יבא בכל עת אל הקודש, וואיימה. ולא תימא בנסת ישראל בלחוודוי, דאייה עת רענוא קדישא בצדיק. אלא אפילו בכל עת דלחתא אסגי הצדקה עלייהו ואתער הצדקה בכלחו, בעלאי ותתאי. בגין לכך ישעי לביה ורעתיה